

Apportering och kokt lever

- eller har du verkligen tillräcklig belöning för att motivera din hund i momenten?

Ascii är lätt att motivera för att jobba, hon är enkel att korrigera (visa rätt) och ganska mjuk, nästan lite för mjuk, då hon lätt lägger på sig och går ned sig om man visar minsta missnöjdhet. Apportering är ett moment som innefattar en mängd små moment som hunden bit för bit ska lära sig och som man så småningom fogar ihop till en helhet. Kanonbra moment att köra in med klicker.

Svårigheten för Ascii kom då hon kom in med apporten och sedan skulle sätta sig i position, då tappade hon all lust för ordet apport, och jag kan ju bara gissa att mitt missnöje lyste lång väg.

Tipset jag fick var att jobba ännu mera med att sitta bredvid och hålla apport, att sitta framför hålla apport och bli visad in i position o.s.v.

Träna, träna och åter träna, det gick bra och Ascii plockade även upp apporten mellan oss på några meters håll och kom och satte sig i position, till slut utan ingångshjälp. Bra, då börjar vi jobba på att hämta och lämna av. Med husse som sprang ut med apporten och satte sig på huk med ryggen emot oss gick det lätt att runda honom och gripa apporten samt att komma in i position. Bra, då borde hon också kunna plocka den från backen, med husse som satt som förut men hade apporten på backen, greppade hon den glatt.

Där började fantasin tryta för att dela momentet ännu mer så vi började länka ihop det igen och jobbade med olika belöningar, mat, glada tillrop, boll, kamp, "full fest", för att höja motivationen att vilja apportera med mer glädje och fart. Vi la in konkurrens-apportering, med hjälp av Yla som satt med husse snett bakom oss och fick på kommandot hämta apporten i stället för Ascii första gången, nästa gång fick Ascii hämta och då höjdes intensiteten något, men ändå inte riktigt bra. Det kändes fortfarande rätt osäkert. Dessutom två tävlingar på raken med nollor på apporteringen, vilket inte var roligt så nu måste någonting göras för att få en 100% säker apportering.

En kväll kokade jag lever till hundarna, vilka satt som ljus på rad vid diskbänken medan levern skars i mumsbitar och självklart fick de smaka. Jag stoppade ned några bitar i en burk och hällde på det goda spadet, sen tog jag med mig apportbocken och Ascii ut på gräsmattan, hon visst mycket väl vad jag hade i burken. Vi ställde upp i position, "sitt kvar" och så slängde jag iväg apporten, kommenderade "apport" samtidigt som jag höll burken synligt och så tänkte hon en stund och sedan bar det iväg, greppa apportbocken och kom tillbaka och in i position, "loss" – "duktig" och så fick hon slicka i sig leverbitarna. Ingen galopp men ändå rätt. *Med säkerheten kommer farten!*

Dagen efter gjorde jag likadant och döm om min förvåning när hunden galopperar ut, greppar apporten och galopperar in!

Där fick jag mig en tankeställare, tänk att det goda verkligen har otrolig betydelse för hunden, jag som trott att korv, skinka, frolic duger gott, men icke, när man har en gormét-hund! Intresset för apportbockar, spårpinnar och allt annat som matte säkert vill ha har definitivt höjts, då Ascii ofta kommer släpande på både det ena och andra och levererar snyggt. Och då duger vilken godis som helst eller bara ett beröm – duktig hund.

Nu tränar vi vidare med andra apportbockar och på nya platser för har vi inte apporteringen helt befäst så har vi inte i klass III att göra.

Text och bild: Yvonne Höglund

Banan är också gott!